

Kolumbovo jajce.

Krištof Kolumb, ki je Ameriko našel, bil je povabljen h kardinalu Mendoziju na veselico, katero je bil kardinal njemu na čast priredil, ter tudi mnogo druge gospôde duhovske in posvetne povabil. Pri tej veselici je kardinal Krištofa Kolumba zelo hvalil, češ, da je on óni mož, ki je novi del sveta našel, in to je pač največji pridobitek človeškega uma in duhá. Nekaterim imenitnikom se je ta pohvala prevelika zdela in mislili so si, da pot v Ameriko bil bi tudi kak drugi pomorščak lahko našel, ter bi k temu ne bilo treba ravno Krištofa Kolumba. Tudi drugi gostje so tako trdili in dejali, da bi bil vsak pomorščak lahko tjà prišel. Kolumb jim odgovori: „Jaz te časti nikakor ne pripisujem sebi, ker se imam le božjej previdnosti zahvaliti za iznajdbo novega sveta, ali pri mnogih rečeh je vže tako, da nam jih je treba poprej pokazati, predno je mi ugodno moremo izvršiti. Tako bi jaz rad vedel, kdo izmej vas mi more jajce na ostri konec tako postaviti, da se ne zvrne?“ Ker so imeli na mizi ravno mehkokuhana jajca, poskušali so gostje drug za drugim jajce postaviti navpik, ali nobenemu se ne posreči. „Tega ne naredi živa duša,“ dejali so nekateri. Kolumb jim reče: „A jaz to vender naredim,“ vzame jajce, postavi ga navpično ter rahlo ž njim ob mizo trči, da se jajce na ostrem koncu nekoliko utare ter trdno obstoji. „Tako tudi mi lahko naredimo,“ kličejo gostje od vseh strani. Kolumb jim reče: „Seveda, zdaj ko vam sem jaz to pokazal. V Ameriko se zdaj tudi lahko pride, ker sem jaz pot tjà pokazal.“ Od tod pride rek, ki ga večkrat slišimo, namreč:

To je Kolumbovo jajce.

J. S—a.

Zvesti ptiček.

Božja jeza je bila zadela prva človeka. Z ognjenim mečem prognal je kerubin jokajoča grešnika iz raja in zaprl za njima rajske duri za večno. Potem se je vrnil k nebeškim trumam, ki leže na svojih obrazih pred Njegovim prestolom, moleč modrost in pravičnost vsemogočnega stvarnika.

Iz gub kerubovega snežnobelega oblačila pa je srfotal mal ptiček na tla. Polagoma so se mu privzdigovale dihajoče prsi, srcece je trepetalo pod rujavo suk-njico, in svitla očesca gledala so boječe in proseče k dobremu Bogu.

Usmiljeno priklonil se je Vsemogočni Bog k ptičku: „Kako si prišel ti sem-kaj? — Kaj želiš od svojega gospoda?“ — tako je vprašal nebeški glas.

„S Tvojim kerubinom, o Gospod, priletel sem iz raja,“ odgovoril je ptiček, „kajti hrepenel sem po Tebi in Tvojem veličastvu. Zato sem se skril v angeljevo obleko. Oj bodi mi usmiljen, vsemogočni Bog! — Mi ptički živeli smo mirno in srečno v človekovem varstvu, dokler ni prišla zapeljiva kača. Tvoj dih proklet je zemljo in svoje uboge otroke pustil si brez tolažbe v velikej bédi.“

„Ali jim nisem obljubil odrešenika?“

„Dà, vsemogočni Bog, obljubil si jim ga, ali njihovo srce želi si dobrohotnega tolažnika pri težkem delu, s katerim si jih kaznil. Ali bi ne smel biti jaz njihov tolažnik?“

Oj kako milo glasila se je ta prošnja! V svitlem očesu bornega ptička prikazala se je sôlza, ki je kanila na nebeška tlâ. Ta je ganila ljubezen Božjo.

„Priprosto obleko, brez vsega lepotičja, sem ti dal,“ govoril je Gospod in prijazno božal ptička po rjavkasto-sivej suknjici; „vender te ne bodem obdaroval s pisanim perjem, kajti ponižna ljubezen je najkrásnejša v priprostej obleki. — Ti si se upal pred moje obličje, da bi užaljenega stvarnika zopet spravil s tvojimi prijatelji na zemlji. In ti si želiš zdaj, ko si videl krasoto mojih nebes, nazaj k ubogim in s prokletstvom kaznovanim ljudem? — Blagosloviljam te! Ti bodi odslej človeku v tolažbo! Svoj dih polagam v tvoje prsi, in ker si me zvesteje ljubil, nego li vsa ostala bitja, naj bode tudi tvoja smrt lažja. V petji živi, pevajoč umiraj in petje tvoje naj se glási v najlepšem meseci najkrásnejše!“

Takó je govoril Gospod in blagoslovil ptička, ki je na to veselo gostoleč vzletel z nebes zopet dolí na zémľjo.

Od tedaj biva po logih in vrteh, v senčnatih gozdih in ob šumečih potocih človekov ljubljeneec, čegar petje z radostjo posluša vsakdo. Blaženi dih božji kipí mu iz malih prs: zdaj tiha tožba in zdaj sladko veselje; zdaj doní iz pesni njegove trdno zaupanje in zopet goreča ljubezen in hrepenenje. Kakor na tenkej struni se mu tresó srce topeče melodije, a kmalu se okrepe in siloma vró skozi ozko grlo, kakor bi pevcu hotelo počiti srcé. —

V tihih poletnih nočeh, ko visoko na modrem nébesu plava bleda luna, ko blestí tam gori na tisoče svetlih zvezdic, doní, mej grmovjem skrit, njegova pesen najmileje.

In ali poznaš, mladi čitateljček moj, tega pevca? — Imenuješ ga: slavec.

(Po „Tante Emmys: Märchen“ — prosto prev. F. G. Podkrimski.)

V šólo!

☞, hudó je mraz pritísnil,
Tresem se po vsem živôti . . .
H gôrkeje péči bi se stísnil,
Ali k šóli sem na pôti.
Res, da zebe me hudó,
Ali kaj je meni tó!
Vseh težav pozábi rad
Priden šolarček in mlad.
V šóli se učim písati
Lepo vésti, gladko bráti,

Torej naj pritíska mraz,
Burja brije naj v obraz,
Pádať sneg prav na debélo,
V šólo hodim rad, vesélo.
Saj kdor hoče kdaj kaj bití
Pridno mora se učiti,
Šole níkdar zamúdití,
Da priljubi se povsód
In da bode kdaj gospód.

T. Doksov.

